

σθώ μὲ τὸν Πατριάρχην, Ἰωακείμ τὸν δευτέρου. Ἐνῷ μίαν ἡμέραν συνεβαδίζομεν μόνου ὑπὸ τὰς ἀμφιλαφεῖς τοῦ κήπου σκιᾶς, τῷ ἐξέθηκα τὴν ἱστορίαν κ' ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπικουρίαν του. Τὸ ὕψιστον αὐτοῦ ἀξίωμα, τὸ ἐξαίρετον κύρος, μεθ' οὗ περιβάλλεται πᾶσα θρησκευτικὴ του ῥήτρα, ἔμελλεν ἀναμφιβόλως νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν μητέρα μου τὴν πεποιθησιν τῆς ἀφέσεως τοῦ κρίματός της. Ὁ ἀείμνηστος ἐκεῖνος γέρον ἐπαινέσας τὸν περὶ τὰ θρησκευτικὰ ζήλόν μου, μοὶ ὑπεσχέθη τὴν πρόθυμον σύμπραξίν του.

Οὕτω λοιπὸν ὠδήγησα μετ' ὀλίγον τὴν μητέρα μου εἰς τὸ Πατριαρχεῖον διὰ νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς τὴν Παναγιότητα του.

Ἡ ἐξομολόγησις διήρκεσε πολλὴν ὥραν καὶ ἐκ τῶν νευμάτων καὶ ἐκ τῶν ῥημάτων τοῦ Πατριάρχου ἐνόησα, ὅτι ἐχρειάσθη νὰ διαθέσῃ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἀπλῆς καὶ εὐλήπτου ῥητορικῆς του, ὅπως ἐπιφέρῃ τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα.

Ἡ χαρὰ μου ἦτον ἀπερίγραπτος. Ἡ μήτηρ μου ἀπεχαιρέτησε τὸν γεραρὸν Ποιμενάρχην μετ' εἰλικρινοῦς εὐγνωμοσύνης καὶ ἐξῆλθε τῶν Πατριαρχείων τόσον εὐχαριστημένη, τόσον ἐλαφρὰ, ὡς ἐὰν ἦρθη ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῆς μία μεγάλη μυλόπετρα.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ κατὰλυμά της, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου της ἓνα σταυρὸν, δῶρον τῆς Παναγιότητός του, τὸν ἐφίλησε καὶ ἤρχησε νὰ τὸν περιεργάζεται, βυθίζομένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς σκέψεις.

— Καλὸς ἄνθρωπος, τῇ εἶπον, αὐτὸς ὁ Πατριάρχης. Ὅριστε; Τώρα πιά πιστεύω, ὅτι ἤλθεν ἡ καρδιά σου στὸν τόπον της.

Ἡ μήτηρ μου δὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν λέγεις τίποτε, μητέρα; τὴν ἠρώτησα μετὰ τινος δισταγμοῦ.

— Τί νὰ σὲ πῶ, παιδί μου! ἀπήντησε τότε σύννουοι καθὼς ἦτον ὁ Πατριάρχης εἶναι σοφὸς καὶ ἅγιος ἄνθρωπος. Γνωρίζει ὅλαις ταῖς βουλαῖς καὶ τὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ, καὶ συγχωρᾷ ταῖς ἁμαρτίας ὅλου τοῦ κόσμου. Μὰ, τί νὰ σὲ πῶ! Εἶναι καλόγερος. Δὲν ἔκαμε παιδιὰ, γιὰ νὰ ἴμωρῃ νὰ γνωρίσῃ, τί πράγμα εἶναι τὸ νὰ σκοτώσῃ κανεὶς τὸ ἴδιον τὸ παιδί του!

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν δακρῶν καὶ ἐγὼ ἐσιώπησα.

Γ. Μ. ΒΙΖΙΗΝΟΣ.

ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΑΙ ΕΝ ΤΗΝΩΙ

Συνέχεια· ἴδι σελ. 236.

Β'.

Ἡ ἀθουσα.—Οἱ προσκυνηταί.—Ἀπροσδόκητος συνάντησις.—Ἡ περὶ τῆς εὐρέσεως τῆς εἰκόνης παράδοσις.—Ἐντὸς τοῦ ναοῦ.—Ἡ εἰκὼν.—Τὰ ὑπόγεια τοῦ ναοῦ.—Ἡ νύξ τῆς παραμονῆς.

Τὰ μόνα δωμάτια, ἅτινα κατ' ἀνάγκην δὲν παρεχωρήθησαν εἰς προσκυνητὰς, ἀλλ' ἀπέμειναν κεκλεισμένα, εἶνε τὸ σκευοφυλάκιον, ἡ μικρὰ βιβλιοθήκη, περιέχουσα καὶ τινὰς ἀσημάντους ἀρχαιοτήτας, καὶ τὸ γραφεῖον τῆς ἐπιτροπῆς. Ἄλλ' ἡ παρ' αὐτῷ μεγάλη αἴθουσα εἶνε πλήρης ἀνθρώπων, μόλις δὲ κατορθῶ νὰ εἰσέλθω ἵνα ἴδω τὴν μεγάλην εἰκόνα τοῦ ζωγράφου κ. Γκιζη, ἥτις κοσμεῖ ἓνα τῶν τοίχων αὐτῆς. Ἡ εἰκὼν αὕτη παρίστησι τὸν Ἰωσήφ ἐξηγουῦντα τὰ ὄνειρα τοῦ ἀρχιεπισκοποῦ τοῦ Φαραῶ, μολονότι δὲ ἔργον μαθητοῦ ἀφιερῶθεν ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Εὐαγγελίστριαν, δαπάνη τῆς ὁποίας ἐσπούδασεν ὁ διακεκριμένος ζωγράφος, παρέχει ὅμως διὰ τῆς συμπλοκῆς μάλιστα τοῦ Ἰωσήφ μορφῆς, γλυκεῖαν ἀνάπαυσιν εἰς βλέμματα καταπεπονημένα ἤδη ἐκ τῶν βαναύσων σχεδιασμάτων τῆς καλογηρικῆς ἀγιογραφίας. Ἀπέναντι τῆς εἰκόνης ταύτης ἀνῆρτηται κοινὸν ἀντίγραφον τῆς Παναγίας τοῦ Ῥαφαήλ, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων τοίχων κρέμανται ῥυπαραὶ τινες καὶ εὐτυχῶς ἡμίσειστοι λιθογραφίαι.

**

Πολλὰ τῶν κελλίων κατοικοῦνται ὑπὸ προσκυνητῶν οὐχὶ μόνον κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν δύο πανηγύρεων, ἦτοι τὴν 15 Αὐγούστου καὶ 25 Μαρτίου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ λοιπὸν διάστημα τοῦ ἐνιαυτοῦ. Τινὲς προσέρχονται ἐκεῖ μετὰ μακρὸν ἀσθένειαν ἐπ' ἐλπίδι ταχείας ἀναρρώσεως, ἄλλοι φέρουσι συγγενεῖς αὐτῶν φρονόβλαβεῖς, γυναῖκες δ' ἐγκυμονοῦσαι οὐχὶ σπανίως ἔχουσι τάξην νὰ ἔλθωσιν ἵνα γεννήσωσιν ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Θεοτόκου.

Ἀληθῶς δὲ μόνη ἡ μεγάλη πίστις δύναται νὰ καταστήσῃ εὐχαρίστους τὰς ταλαιπωρίας τῆς ἐπὶ μῆνας διαμονῆς ἐν μικρῷ κελλίῳ, χαμηλῷ, ὑγρῷ καὶ σκοτεινῷ πολλάκις, ἐν ᾧ κατοικοῦσι τρεῖς ἢ τέσσαρες ἴσως ἄνθρωποι, ἠναγκασμένοι νὰ μαγειρεύωσι καὶ νὰ τρώγωσι καὶ νὰ κοιμῶνται ἐντὸς τῶν τεσσάρων αὐτῶν τοίχων, ἐστερημένοι τῶν ἀναγκαίων ἐπίπλων καὶ σκευῶν, ἐνίοτε δὲ καταδεδικασμένοι νὰ σύρωσι μεθ' ἑαυτῶν κατ' ἐκάστην ἀπὸ τοῦ κελλίου εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν ναὸν τὴν τροχοφόρον καθέδραν παραλυτικοῦ πατρὸς, ἢ νὰ ὀδηγῶσι τὸ σφάλλον βῆμα τυφλῆς ἀδελφῆς, ἢ